

som særlig tager sig af de Fattige og kan faae Klager fra dette frem for Sogneraadene og Dyrigheden. Det ærede Medlem mente, at det ikke var saa mange Steder, det behøvedes. Men hvad synes det ærede Medlem om Præsterne? Vi have jo tidligere høvt Præsterne som Tilshyn ved Fattigvæsenet, som Led i Fattigbestyrelsen. Nu, da der ikke er Tale om Led i Fattigbestyrelsen, men om et humanit Tilshyn, forekommer det mig, at man kunde ty til Præsterne, at man kunde overdrage Tilshynet til Præsterne, maasse i Forening med Læger og Andre, thi her er jo Tale om at tage Humanitets-hensyn. Det er Noget, man maasse kunde gaa ind paa, thi der forekommer mig at være noget Tiltalende i den Tanke, at man, naar der skal være et saadant Tilshyn, fik fat paa Præsterne paa dette Omraade. Det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgkreds (Beth) mener, at jeg ikke har set tilstrækkelig Forskjellen mellem § 11, hvor der først bliver Tale om Vedkommendes Slægninge, naar Fattigvæsenet er traadt til, og § 9 og andre Bestemmelser, hvor Forholdet er et andet. Jeg har ikke jet endnu, hvad jeg har sagt i Gaar, men jeg er overbevist om, at Forskjellen umulig kan være undgaaet min Opmærksomhed. Jeg har naturligvis seet den fra først af, men idet det ærede Medlem ser meget skarpsindig paa Paragrafen, overser han, at dette Forslag handler om det offentlige Fattigvæsen. Jeg siger ikke, at Familienmedlemmer ikke kunne komme til at staa i indbyrdes Forhold til hinanden og kræve Hjælp, men jeg siger, at hvad der her er Tale om, kommer først frem, naar der er Tale om Indstriden af Fattigvæsenet. (Modsigelse af Beth) Jo, først da kommer det frem ifølge denne Lov. Saalænge den Vedkommende sender sit Bidrag o.s.v., gaar alt glat, og først naar der kommer Noget i Veien, kommer Afsoningen, og det, som med Hensyn dertil følger, kommer først i § 10: „Den Hjælp, der af det Offentlige ydes til en Trængende, for hvis Vedkommende en Anden ifølge de foregaaende Paragrafer er pligtig til at yde Førgørelse eller Førgørelsesbidrag, betragtes som oppebaaren af denne selv og medfører for ham de med Modtagelse af Fattig-hjælp forbundne Virkninger.“ Her kommer altsaa Fattigvæsenet til at træde til. Det er

ingenlunde sagt, at Fattigvæsenet skal yde det Samme — den forøgede Byrde tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem var inde paa — som et Familienmedlem skal yde, men naar et Familienmedlem ikke yder sit pligtige Bidrag, kommer Fattigvæsenet til at træde til med et Bidrag i Stedet for Familienmedlemmet; om det bliver det samme Bidrag, er ikke afgjort. Det er det første Afsnit i Paragrafen. Jeg fastholder altsaa, at for Fattigvæsenet bliver der først Tale om dette Forhold, naar vedkommende Familienmedlem ikke opfylder sin Pligt (Beh: § 13!), § 13 refererer sig jo kun til § 11 — den vedkommer ikke § 9 — den refererer sig til, at der i § 11 staar: „Fremdeles kan det ud over Tidsgraendsen for den i de foregaaende Paragrafer hjemlede Førgørelsespligt paalægges Førelde i Trangstilfaelde at understøtte deres ægte Børn o.s.v.“ Altsaa det er et andet Forhold. Forøvrigt er det en saadan Detail, som jeg antager, at det, hvis det er fornødent at gaa nærmere ind derpaa for at komme til Samstemning, er bedre at opsætte til et senere Stadium, maasse til Forhandling med Udvalget. Det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Meergaard) mente, at jeg havde undret mig over, at man tog saa tungt paa dette Forhold nu i Mod-sætning til tidligere, og det skulde da særlig være Kapitel VII. Nei, det har slet ikke forundret mig. Jeg gjorde selv i Gaar nogle Bemærkninger om Betydningen af Regjeringsforslaget, men det, jeg udtalte, var noget Andet, nemlig at dette Kapitel VII har man klædt om i en anden Form end den, som man har kjendt tidligere, og som det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) kaldte en mindre heldig Form end den, man har kjendt tidligere. Hvorfor bliver man nu saa forstræffet og tror, at det er en Vøsning paa Alderdomsførgørelsespørgsmaalet. Jeg tillader mig i den Henseende at henbise til, hvad jeg har sagt før, at det er Noget, som vil komme mange Mennesker til Gode, men det kan kun blive et Surrogat. Jeg har ikke mod sagt og skal ikke modsigge, at man nu stiller andre Krav end for 15 Aar siden med Hensyn til den sociale Lovgivning og ogsaa har Mere at bygge paa. Hvis jeg havde sagt, at dette er en Alderdomsførgørelse, og nu arbejder vi ikke videre derpaa, vilde en